

РЕШЕНИЕ

№ 2976

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2331** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на М. С. Р., законен представител на [фирма], срещу решение № 477 от 09.02.2022 г. по НАХД № 10324/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) серия К № 4152770, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано. В писмени бележки моли съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени ЕФ. В съдебно заседание, не се явява и не се представлява.

Ответникът, представляван от юрк. И., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218

АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 477 от 09.02.2022 г. по НАХД № 10324/2021 г., СРС е потвърдил ЕФ серия К № 4152770, издаден от СДВР, с който на М. С. Р., в качеството му на законен представител на [фирма], на осн. чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да потвърди ЕФ е установил, че той е издаден при съответствие с материалния закон и изложил подробни и съобразени с доказателствения материал правни изводи, които изцяло се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Не се споделят твърденията, че неправилно е издаден електронния фиш, в нарушение на нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Районният съд правилно е обсъдил, както приложените по делото писмени доказателства – ЕФ, справка за собственост на МПС, протокол за проверка на годността на техническото средство, писмо от СО, от които безспорно се установява извършването на посоченото в ЕФ нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Както правилно е посочил СРС, на 12.11.2020 г. в 11.20 ч. , водачът на МПС П., модел П., с рег. [рег.номер на МПС] , се движел в [населено място], по бул. Ц. Й., бензиностанция Е., от бул. П. Д. към бул. П. В., при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място, със скорост от 76 км/ч., установено със АТСС № 11743с за видеоконтрол ARH CAM S1.

В процесния случай, извършеното нарушение е установено чрез заснемане със стационарна система за видеоконтрол след изменението на ЗДвП /ДВ бр. 19 от 13.03.2015 г./, както и след приемането на Наредба № 8121з – 532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. В разпоредбата на § 6, т. 65, б. б от ДР на ЗДвП е посочено легално определение на „Автоматизирани технически средства и системи”, а именно, че са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. Въз основа на цитираното легално определение може да се направи обоснован извод, че съществуващата правна уредба е съществено променена и следва да се приеме за допустимо нарушението да се заснеме с мобилна камера в присъствие на контролен орган. След посочените законодателни промени, мобилните системи представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта, при спазване на въведените изисквания, контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след

преустановяването на контрола да го изключва и демонтира. В настоящия случай не се установяват нарушения на тези правила за работа с мобилната система за видеоконтрол. В процесния случай са събрани доказателства по отношение на ограничение на скоростта – 50 км/ч., в границите на населено място, за което ограничението е фиксирано в нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въззивния съд правилно е посочил, че законосъобразно е ангажирана отговорността на касатора, като АНО е наложил „глоба“, която изцяло съответства по размер в съответствие със санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на юрк. И., съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА решение № № 477 от 09.02.2022 г. по НАХД № 10324/2021 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА М. С. Р., законен представител на [фирма], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.